

תיווכת דינה

(המשך מעמוד 39)

השופטת: אתה מכיר את מלון ריב' יירה?
מנטיש: שמעתי ריב' יירה.
ליברדיך: היה לך חלק?
מנטיש: לא, חביבי.
ליברדיך: שום דבר?
מנטיש: לא ריב' יירה? אולי באיטליה?

מנטיש: תראה אני אגיד לך דבר, שי' תדעני. הזמינו אותי ממס'הכנסה אחרי ה' כתבות (של רן כיסלו בהארץ). הביאו רשימה שאני שותף בשמחנים מיפעלים. אחד-אחד-אחד. אמרתי להם: תתנו חמש לירות, ואני אתן את הכל! מה שאני אגיד זה שלי, השמחנים מתנה שלכם. שלוש שנים עשו חקירות!

ליברדיך: תגיד, לי, מר צרפתי, יש לך קשרים גם בדואר, טלפונים, במדור הטל' פונים?
מנטיש: כן.
ליברדיך: קשרים טובים?
מנטיש: כן.
השופטת: אם משהו רוצה לקבל טלפון, אתה יכול לעשות משהו בדואר כדי להחיש קבלת טלפון?

מנטיש: לעשות טלפון מהר?
ליברדיך: סידרת או לא סידרת טלפון גים?
מנטיש: יכול להיות. לא לקבל טלפון גים, להעתיק את הטלפון.

ליברדיך: למה עשו את זה בשבילך במדור הטלפונים?
מנטיש: גם אני עזרתי להם.
ליברדיך: מה עזרת להם?
מנטיש: היו לפעמים בבתים, איפה לא נותנים השכנים לשים עמוד. הייתי הולך לשכנע אותם שזה חיוני, וזה.
ליברדיך: רגעי-רגע. היו שכנים שהתי' נגדו שישימו עמוד?
מנטיש: לפני הרבה שנים.
ליברדיך: איך ידעת מזה?
מנטיש: מהדואר ביקשו פעם, פעמיים.
ליברדיך: פנו אליך באופן רשמי?
מנטיש: כן.
ליברדיך: כתבו לך מיכתב?
מנטיש: לא מיכתב.
ליברדיך: אני לא מביין. הדואר לא יכול להשפיע, ואתה יכול להשפיע?
מנטיש: תשאל אותם.
ליברדיך: לא, אני שואל אותך.
מנטיש: תתפלל!
ליברדיך: איך אתה יכול להשפיע על אנשים שיסכימו לשים עמוד?
מנטיש: אלוהים עוזר לי!
ליברדיך: אתה רק מדבר, ואלוהים עוזר?

מנטיש: בדיוק!
ליברדיך: ומסכימים לעשות את ה' עמוד?
מנטיש: הגנה הסכימו, זה גם פשע מאורגן, זה?
ליברדיך: רגע רגע, זה יהליטו אחרי-כך, אתה רק תשנה לשאלות.

דחיפה לרבינוביץ

ליברדיך: זכור לך שהיה סיכסוך עם מר יהושע רבינוביץ (או סגן ראש עיריית תל-אביב)?
מנטיש: כן.
ליברדיך: על מה היה הסיכסוך?
מנטיש: זה עניין שלי ושלך. אתה צריך לדעת זה?
ליברדיך: כן, תספר לבית-המשפט על מה היה הסיכסוך. זה לא היה עניין שלך.
מנטיש: בסדר. לספר?
ליברדיך: כן, תספר.
מנטיש: גם זה סיפור. היה ככה, היתה שריפה באריאנה.
השופטת: שריפה במה?
מנטיש: במועדון אריאנה. שמה הכל נהרס, ורצו לשקם. אז רבינוביץ לא הס' כיס. הוא אומר צריכים כביש בשביל לנסוע לאשדוד, או טוב, אבל אנשים רוב צים לעבוד.
השופטת: מה, רצו להרוס את ה' מקום?
מנטיש: כן, לגמרי. אז דיברתי עם אברהם עופר שיעזור. אברהם עופר אמר: "מה פיתאום הוא לא נותן לו? שיתן לו!" אז הם רבו שניהם. עופר ביקש מרבינוביץ

מנטיש: כן.
ליברדיך: כמה זמן אתה מכיר אותו?
מנטיש: שש שנים.
ליברדיך: איזה היכרות יש ביניכם, בתור מה אתה מכיר אותו? בתור ידיד, בתור איש-עסקים?
מנטיש: כשהיכרתי אותו, הוא מכר לי בשר.

השופטת: מה הוא היה קצב?
מנטיש: קצב. כן, היה לי משימה עם 7,000 סטייקים, בקיסריה, ולא יכולתי להשיג. אז פניתי אליו, והוא נתן לי חלק. שלוש-ארבע פעמים הוא עזר לי בבשר. יש לו חנות.

השופטת: בכרמל?
מנטיש: כן.
ליברדיך: איך היכרת אותו, דרך מי?
מנטיש: מה זה איך?
ליברדיך: מי הכיר לך אותו?
מנטיש: בצלאל.
ליברדיך: לאיזה מטרות סיפק בשר?
השופטת: תמיד למסיבות?
מנטיש: מסיבות.
ליברדיך: מסיבות רישיות באולמות, או מסיבות שאתה ערכת, או עזרת לערוך, למישהו?
מנטיש: לא, זה היה לאל על, מתי

ביץ. אז אחרי שבוע שהיה בלי אריאנה, באו הביתה עשרים איש, באו הביתה, עשו לי הפגנה. אנחנו ילדים עם מישפחות. באו שאני אלך לראש-העיר, שיעשה. אז הוא אמר לא, עוד פעם רבינוביץ. אז הם עשו.

השופטת: מה עשיו?
מנטיש: בנו.
השופטת: בלי רישיון?
מנטיש: בלי רישיון. כשגמרנו, אז באתי, דיברתי, אמרתי: עכשיו הם בנו. אז הוא אומר: חייבים לי מאתיים אלף לירות, שישלמו. אמרתי לו: עכשיו אין להם כסף, היתה שריפה, יעשו שטרות, אני מוכן אפילו לתת ערבות. אומר לא, כסף מזומן. זה היה הסיכסוך. אני אמרתי לו, רבנו במי' לים.

השופטת: מה היה הסוף?
מנטיש: בסוף עשר שטרות, ואני נתתי ערבות, וישלמו.
ליברדיך: וקיבלו רישיון?
מנטיש: כן.
ליברדיך: בעניין הזה של קפה אריאנה, לך אין שום עניין אישי?
מנטיש: שום דבר.
ליברדיך: לא השקעה, לא הלוואה, לא שום דבר?

מנטיש עם פרם (בתמונה) בדחפת אותו בגרון?

שחזר אברבנאל*. אז פה היו צריכים 8,000 סטייקים. אז אני הזמנתי בכמה מקור' מות, שניים-שלושה מקומות. למה עשיתי חשבון, יכול להיות שיהיה פגז'ר אצל מישהו. אני הזמנתי 8,000 פיתוח. לא ה'ר מנתי מקום אחד. יכול להיות שריפה אותו לילה, אני הרוס.

השופטת: מי ביקש אותך לערוך את המסיבה בשביל אל על?
מנטיש: בן-ארי.
השופטת: וזה עשו בקיסריה, איפה?
מנטיש: באמפיטיאטרון 7,000 איש. במשך שעה ורבע הייתי צריך לתת 7,000 סטייקים על הגריל.

סיפור סימה הפרוצה

ליברדיך: אתה זוכר שאתה נעצרת פעם ב-1950, בקשר עם עניין סמים.
מנטיש: אני?
ליברדיך: כן.
מנטיש: לא נכון.
השופטת: בכלל נעצרת אי-פעם?
מנטיש: לא, אף פעם בחיים.
ליברדיך: אף פעם לא נעצרת? זה היה, אני אגיד לך מה זה היה. זה היה פרשה של הברחת סמים דרך נמל יפו, הקצין שטיינברג המנוח עצר אותך. חכה רגע, תשמע, אחרי-כך תענה. הקצין קנר שיהרר אותך...

מנטיש: אותי לא עצרו אף פעם. ואף פעם לא היה לי עם המישטרה עניינים, * הקברניט עווד אברבנאל, טייס המטוס שנחטף לאלג'יריה.

סטייקים ל-7000 איש

ליברדיך: מר צרפתי, אתה מכיר את רחמים אהרוני?

ולא מתעסק בסמים ולא בחשיש, זה הכל סיפורים.
ליברדיך: אז נלך קדימה, אתה זוכר שהיה מיקרה אחד, יותר מאוחר, בחיפה...
מנטיש: נכון.
ליברדיך: הביאו איזה בחורה לחיפה. נהג מונית.
מנטיש: נכון.
ליברדיך: ושם כן עצרו אותך?
מנטיש: לא עצרו אותי, אתה רוצה

לספר את הסיפור?
ליברדיך: כן, תספר את הסיפור.
מנטיש: זה מעניין.
השופטת: מה היה הסיפור? בקיצור, אדון צרפתי!
מנטיש: לא זה לא קיצור, זה חמישה רגעים.

השופטת: תעשה את זה בשלושה. **מנטיש:** יום אחד בא חבר הביתה, אמר לי: "מנטיש, צילצלו מחיפה, יש אחד מוג' רבי, בשכונה, אני הייתי גר ברחוב עליה, הוא בלע כפית". אמר: "אם לא תבוא לחיפה, לתת ערבות, או לא הוא..."
השופטת: בבית-המעצר הוא בלע כפית?

מנטיש: כן. אז באתי לחיפה, לשופט, שאלתי אותו: "מה העניין?" הוא אמר: "עצרו אותנו על אימים". השני שהוא איים, היה לו חברה, שהוא רצה להרוג אותה, היא היתה פרוצה.

נוסעים הביתה, אומר לי השני: "אתה מוכרח לבוא לדבר איתה, אני רוצה להת' חתן איתה". אמרתי: "נבוא לתל-אביב ונסדר את העניין". אמר: "אבא שלי יקנה לי מנזית, יקנה לי דירה, אני אוהב אותה". אחרי ששבענו שני קילומטר בכוח, הוא אומר: "אתה מוכרח לחזור". בסדר. באתי אליה הביתה, איפה הבית, אמרתי: אל תיכנסו, נכנסתי בפנים, היא היתה שמה, הכירה אותי, אמרתי: "בואי, רוצה לדבר עם ההורים".

ישבו שם ההורים ואמרתי לאמא: "ת'ר, אני באתי פה, לא רציתי לבוא. זה צברני נשבע שרוצה את סימה להתחתן, ההורים יעזרו לו, יחזרו למוטב". אמרתי: "אני גם לי יש בת בגיל שלך, אני לא רוצה רע שלך, תשבו פה, אני אבוא לתל-אביב, אני אברר אם זו האמת, אם ההורים שלו יעזרו לו, ויעבוד ויקנו לו דירה. אני אציל צל, אם הם באים פה להפריע, תצלצלי אלי". ונסעתי.

השופטת: למה קראו לך, בכל העניין הזה?
מנטיש: אחר-כך קראו אותי בחיפה. דחוף בחיפה, שאני אימתי לה, שאני אמרתי שאתה מוכרח לחזור לעבוד בתור זונה בשבילי. אני אמרתי: "אני אניד לך, אין לי ילדים?" הזמינו אותי שמה, אפילו לא נתתי חקירה, תלכתי, לא ראו אותי יותר.

ליברדיך: קודם כל, למה קראו לך?
השופטת: למה ביקשו אותך אדון צרפתי, להתערב בכל העניין הזה? אתה לא היכרת, לא את הבחור...
מנטיש: לא, היכרתי מהשכונה.
השופטת: את הבחור היכרת מהש' כונה?
מנטיש: גם את הבחורה היכרתי.

ליברדיך: זה לא נכון ששלחו קצין מתל-אביב לשחרר אותך?
מנטיש: לא לשחרר. אני אמרתי: אני לא הולך לבד, באתי פה למישטרה, אז נתנו לי קצין, אמר: אתה תיקח אותו לשמה, ותחזור.
ליברדיך: בא איתך קצין להיפה?
מנטיש: כן, והחזיר אותי.
ליברדיך: נכון שהיו שם טביעות-אצ' בעות שלך?

מנטיש: לא יודע.
ליברדיך: בחיפה, בקשר עם העניין הזה, לקחו ממך טביעות אצבעות?
מנטיש: לא, לא חושב.
ליברדיך: והקצין הזה ביקש וקיבל שם את טביעות-האצבעות?

מנטיש: לא נכון. הוא קיבל הוראת ממר פלג, אמר לו: תביא אותו ותחזיר אותו. זה עלילה.
ליברדיך: להביא אותך לחיפה?
מנטיש: ולהחזיר אותי.
ליברדיך: שלא יעצרו אותך, זה נכון?
מנטיש: זה עלילה. אני אגיד לבחורה תלך לעבוד בזנות? בשביל משהו?
(אחרי שהערך נחקר אם הוא מכיר שורה של אנשים):